মন্দোদৰী মণিহৰণ।

শ্ৰীবিষ্ণুৰাম দাস দ্বাৰা সংগৃহীত।

প্ৰকাশক—

শ্ৰীনন্দেশ্বৰ চক্ৰবৰ্ত্তী।

ডিব্ৰুগড়।

(a)
Ae= 319.951

নতুন তাঙৰণ।

আসাম মিহাবাৰী,—"গৌৰীশঙ্কৰ যন্ত্ৰত"
শ্ৰীৰত্নেশ্বৰ চক্ৰবৰ্ত্তীৰ দ্বাৰা ছাপা হ'ল।

সন—১৯১৮।

বেচ ৵০ দুই অনা মাথোন।

মন্দোদৰীৰ মণিহৰণ

—০:○:০—

237

শ্ৰীবিষ্ণুৰাম দাস দ্বাৰা সংগৃহীত।

প্ৰকাশক

শ্ৰীনন্দেশ্বৰ চক্ৰবৰ্ত্তী।

ডিব্ৰুগড়।

নতুন তাঙৰণ

ইং—১৯১৮ সন।

আসাম ৰিহাবাৰী "গৌৰীশঙ্কৰ যন্ত্ৰত"
শ্ৰীৰত্নেশ্বৰ চক্ৰবৰ্ত্তী দ্বাৰা ছপা হল'।

বেচ ৵০ দুই অনা মাথোন।

মন্দোদৰীৰ মণিহৰণ।

—০॥০—

319.954

নমো নাৰায়ণ, বিঘিনি খণ্ডন,
ৰঘুৰ নন্দন ৰাম।
সহস্রেক বাহু, সহস্রেক শিৰ,
সহস্রেক যাৰ নাম ॥
দ্বাপৰ সতাক, পালিয়া ৰাঘৱে,
সীতা সমে গৈল বনে।
বোলন্ত কন্দলী, আৰু গতি নাই,
ৰামৰ দুই চৰণে ॥

পদ ।

জয় জয় ৰাম ত্ৰৈলোক্য মুৰাৰি ।
খণ্ডিলা ভূমিৰ ভাৰ দুষ্টক সংহাৰি ॥
ৰামসম দেৱ নাহি ত্ৰিভুবনে সাৰ ।
হেন ৰাম চৰণত কৰো নমস্কাৰ ॥
ৰাৱণে বোলয় পাত্ৰ মন্ত্ৰী যতলোক ।
মন্ত্ৰণা কৰিছো যিটো তাক শুনিওক ॥
মায়া ৰাম লক্ষ্মণ জাম্বৱন্ত হনুমন্ত ।
সীতাৰ আগত কাটি কৰোঁ খান খান ॥
মন্ত্ৰণা কৰিয়া মই কহিলোঁ তোমাতে ।
ৰামে যেন সীতাক উছৰ্গি দেন্ত হাতে ॥
এই পূজা কৰিবি জানিবি নিশাচৰ ।
ৰামক সাজোক যেন সৰ্ব্বাঙ্গ সুন্দৰ ॥
লক্ষ্মণক সাজোক সাজোক হনুমন্ত ।
নল নীল সাজোক সাজোক জাম্বৱন্ত ॥
ৰাম লক্ষ্মণক যেন চিনন নযাই ।
সবাকো বান্ধিয়া নিবো জানকীৰ ঠাই ॥
বলে জিনি আনিবো আনিবো বন্দি কৰি ।
জয় জয় বাদ্যভণ্ডে থাকোক আবৰি ॥

যত পাত্র গণক কাটিবোঁ খাণ্ডাধৰি ।
মায়া ৰামে বুলিবেক পাছে হেন কৰি ॥
মোহোক কাটিলে ৰাজা পাইবি কোন ফল ।
সীতাক উছৰ্গি দিও আনা তিল জল ॥
উছৰ্গিয়া যেবে মোক দিলা হাতে হাতে ।
ভজিবেক সীতা তেবে পাইয়া সঙ্গাতে ॥
ৰাঘৱে বুলিবে কেন নভজা সুন্দৰী ।
সত্যে সত্যে ৰাৱণক ভজা পৰি হৰি ॥
মন্ত্রী বোলে ভাল ৰাজা কৰিলা মন্ত্রণা ।
নিশ্চিন্তেসে চাই থাকা নকৰা ভাবনা ॥
সাজিলেক মায়া ৰাম শ্রীৰাম লক্ষ্মণ ।
চন্দ্র সম জ্বলে মুখ কমল বয়ন ॥
শ্যামল সুন্দৰ নীল উজ্জ্বলয়ে কান্তি ।
মুকুতাৰ মালা সম দশনৰ পান্তি ॥
সাজিলেক ৰাজগণে যাৰ যেন ভাৱ ।
জয় জয় বাদ্য ভাণ্ড বাৱে ঠাৱ ঠাৱ ॥
মায়া ৰাম আগকৰি নৃপতি ৰাৱণ ।
সীতাক ছলিবে প্রতি কৰিলা গমন ॥
অশোকক লাগিয়া নৃপতি আদেশিলা ।
নিশাচৰে বেঢ়িয়া সীতাৰ আগে নিলা ॥

মায়াৰাম আগবাঢ়ি যান্ত ৰাৱণৰ।
নমিলা সীতাক ধৰণীত দিয়া শিৰ ॥
মায়া ৰাম পাছে উৰ্দ্ধমুখে আছে বহি।
দেখিতে মলিন ভৈলা লোহ যাই বহি ॥
অমৃত অধিক ৰস কথা নাৰায়ণ।
একচিত্ত মনে শুনা সমাজিক জন ॥
ৰামৰ চৰিত্ৰ কথা শুনা সাৱধানে।
ৰামৰ চৰণ সবে নেৰিবাহা মনে ॥
স্মৰণে সম্পদ মিলে দুখ উপশাম।
বোলন্ত কন্দলী ডাকি বোলা ৰাম ৰাম ॥

---০ঃ০---

ছবি।

ৰাক্ষসৰ মায়া কেনে, সাক্ষাতে ৰাঘৱ যেন,
দেখা কৰে মায়াক সম্বুদ্ধি।
বোলন্ত সুগ্ৰীৱ মিত্ৰ, মৃত্যু ভৈলা সন্নিহিত,
দেখা কেনে কাৰ্য্যৰ বিবুদ্ধি ॥
বাপৰ হৰালা ৰাজ্য, মন্ত্ৰিয় কৈলা অকাৰ্য্য,
বলে যুজিবাৰ নাহিডৰ।
হাতে ব্ৰহ্ম অস্ত্ৰ ধৰি, আসি ভৈলোঁ ব্ৰহ্মচাৰি,
যেন দেখি ৰাজাৰ কুমাৰ ॥

সীতাক আনিলা হৰি, নবৰস কেন কৰি,
দেখাতাৰ কতেক পৰাণ ।
ৰূপ দেখি মনোহৰ, হৰিনিলে লঙ্কেশ্বৰ,
যেন বস্তি কৰিলা নির্য্যাণ ॥
বান্ধিলোঁ সাগৰ সেতু, আনিলো সীতাৰ হেতু,
আদৰিয়া যত মিত্র গণ ।
বনত কৰিলোঁ বাস, লোতছাড়ি ভৈলোঁ নাশ,
সবাহাৰে দেখিলোঁ মৰণ ॥
শুনা সুবদনী সীতা, মোক নকৰিবা চিন্তা,
তয়ু পাৰধূৰা থাঁও পানী ।
ৰাৱণে আনিলে মোক, দেখাইবাক দুখ শোক,
ধৰ্ম্ম আছৰিয়া মনে জানি ॥
ৰাজা গৈলা সৈন্য ধৰি, আনিলেক বন্দি কৰি,
চতুৰ্দ্দিশে বেঢ়ি পতোয়াৰে ।
অশোকতে ছেদোঁ শিৰ, পাত্ৰ গণে বোলে ধীৰ,
দেখিওক বদন সীতাৰে ॥
মায়া ৰামৰ শুনি বাণী, চক্ষুৰ নবহে পানী,
কান্দে সীতা জনক ঝিৰাৰী ।
কোন বিধি দৰশিলা. ৰাক্ষসক ভঙ্গ দিলা,
তোমাৰ নভৈলা আন নাৰী ॥

মই কেন ৰূপৱতী, মোতেসে নভৈলা মতি,
মোত পৰে নাহিকে কামিনী ।
যাবত আনিলা মোক, তাৰে পালা দুখ শোক,
সৰ্ব্বকালে দুখৰ ভাজনী ॥
কটাৰিত কৰি আশ, অগণিত কৰো জাশ,
মুষ্টি মাৰি মৰিবোঁ আপুনি ।
তুলিয়া চাহিও মুখ, খণ্ডিয়োক দুখ শোক,
মই খাইবোঁ গৰল অগণি ।
ব্ৰহ্মাণ মাৰিলোঁ কত, কৰিলো কপিলী হত,
দেখি হেন প্ৰভুৰ বিপত্তি ॥
নাহি আৰাধিলো হৰি, শূন্য থানে তপ কৰি,
কোন পাপে পাইলে দুৰ্ম্মতি ॥
দেৱক দুৰ্ল্লভ কৰি, নথাকিলোঁ সেৱা কৰি,
কিনো মই পাপী নিদাৰুণী ।
আনন্দে প্ৰভুৰ কোলে, নথাকিলো কাম ভোলে,
বিধিকৰে এমন্দ বিঘিনা ॥
বদন কমল মুখে, এতুস মাণিক তুল,
ৰূপ দিয়া বিড়ম্বিলা বিধি ।
আতি ৰূপে ভৈলোঁ নষ্ট, লভিলো অনেক কষ্ট,
হাততে হৰাইলো নৱনিধি ॥

শুনি আছোঁ জাম্বৱন্ত, মিত্র বৰ বুদ্ধিবন্ত,
কেনে হেন দিলা উপদেশ ।
বচনে নৰহে গাৰ, বিৰহে নৰহে ভাৰ,
ৰূপতে মজিলা ঋষি কেশ ॥
হনুমন্ত বায়ুসুত, তুমি বীৰ অদভুত,
কোথা গৈল বিক্রম তোমাৰ ।
আপদে প্রহিলা ময়, সজ্জনে বুৰায়া নাৰ,
তপ বলে ৰাৱণ ৰাজাৰ ॥
লক্ষ্মণৰ হেনমতি, সুবুঝিলা ৰঘুপতি,
ৰাবণ নাহিকে তাত পৰে ।
লক্ষ্মণে বোলয় সীতা, মোক নকৰিবা চিন্তা,
সজ ভৈলা বনৰ ভিতৰে ॥
আমাক ৰক্ষক দিয়া, দদা গৈলা ধনু লৈয়া,
তুমি আমি আছিলোঁ ঘোৰবনে ।
তোমাৰ বচণ যত, সবে আছে হৃদয়ত,
তাক কোনে পতিয়াব মনে ।
গৈলোহু দদাৰ ঠাই, তাতো ভাল নাহি পাই,
যেন তেন নিত্যত আগাল ।
মায়াসম দেখোঁ যাক, পাপকৰি দিলোঁ ডাক,
কি কহিবোঁ জানিয়া সকল ॥

তুমি মোৰ ৰামভাই, মোৰ বাক্য দেখা চাই,
নকৰিলোঁ কৰ্ণ অগোচৰে ।
মই যদি থাকো ঘৰে, কোনেবা তোমাক হৰে,
মায়া কৰি দুষ্ট নিশাচৰে ॥
স্বামী দেৱৰক দেখি, জানকীও লাজে পশি,
বুকে দিলা অস্ত্ৰৰ প্ৰহাৰ ।
জয় জয় ৰঘুপতি, ভকত জনৰ-গতি,
ৰাৱণে বধিলা দুৰাচাৰ ॥
ৰামৰ অমৃত ময়, গীত কৰি ধনঞ্জয়,
যাক শুনি আনন্দ হৃদয় ।
ৰাম ৰাম বোলা সবে, জীৱন থাকয় যেবে,
তৰিয়োক যমৰ নিলয় ॥

পদ ।

মায়ায়ে সহিতে সীতা কৰে সম্ভাষণ ।
হাতে খড়গ ধৰি আসি মিলিল ৰাৱণ ॥
অশোক বনৰ কথা থওঁ এহি মানে ।
আনকথা কহোঁ তাক শুনা সাৱধানে ॥

জয় জয় বাদ্যভণ্ড লঙ্কাৰ মধ্যত ।
তাক শুনি ৰাঘৱৰ বিস্ময় মনত ॥
ৰাঘৱে বোলন্ত জাম্বৱন্ত মহাশয় ।
ৰাৱণৰ ঠাৱে বাদ্যভণ্ড জয় জয় ॥
পুত্রৰ সন্তাপে শোকে থাকিতে যুৱাই ।
কেনে হনুমন্ত দুখ চিন্তিও উপাই ॥
বিবাহৰ ধ্বনি হেন শুনি তাৰ ঠাই ।
কোন মায়া কৰে পাপী চিনন নযাই ॥
অল্প বয়সী সীতা আতি ভাল নাৰী ।
কুল লাজ তাৰ মায়া চিনিতে নপাৰি ॥
পুর্ব্বিতে নেজানোঁ নিদাৰুণ দুষ্ট পাপ ।
নজানো কি ভাল কথা পুত্রৰ সন্তাপ ॥
দুই চক্ষু ভ্রুৱ মোৰ কাম্পয় হৃদয় ।
আমাৰ অনিষ্ট কিবা লঙ্কাত মিলয় ॥
জাম্বুয়ে বোলন্ত শুনা ৰঘুৰ নন্দন ।
যাৰে নাহি যাই তাৰে নুবুঝি কাৰণ ॥
লঙ্কাত ভ্রমিবে পাৰে কাহাৰ শকতি ।
হনুমন্ত বিনে মোৰ নাহি আন গতি ॥
ৰামক নমিয়া বোলে বায়ুৰ নন্দন ।
কেনে হেন সেবকক বিনয় বচন ॥

অসাধ্য সাধিতে মোৰ ৰঙ্গ অতিশয়।
তোমাৰ বিনয় বাক্যে মোৰ আয়ু ক্ষয়॥
তোমাৰ কাৰ্য্যত যদি মই হওঁ নাশ।
তেবে মোৰ ধন্য মাৰে গৰ্ভে দিলাবাস॥
মাৰুতিক আশ্বাসিয়া বোলয় ৰাঘৱে।
কেনে ৰাজা বাদ্য ভণ্ড কৰন্ত উৎসৱে॥
মোৰ বোলে চলি যাও লঙ্কাৰ ভিতৰে।
শীঘ্ৰে জানি আসা কিবা কৰে লঙ্কেশ্বৰে॥
শ্ৰীৰামক প্ৰণাম কৰিয়া বায়ু সুত।
পবন সঞ্চাৰে যেন চলিলা বহুত॥
মনে মনে গুণে হনূ বায়ুৰ কুমাৰ।
কমন উপায়ে যাইবো লঙ্কাৰ ভিতৰ॥
হনূমন্তে বোলে ধৰো গণকৰ বেশ।
হোৱা নোহা কথা মই কহিবো বিশেষ॥
তেবেসে তুৰন্তে মোক দিবেক দুৱাৰ।
ভালমন্দ কথা কিছু কহিবো ৰাজাৰ॥
হাতে লাঠি ধৰিলেক কান্ধে লৈয়া ঝুলি
যেন মতে তাৰ মাথে পকি আছে চুলি॥
লাঠিত কৰিয়া ভৰ যাই খৰ কৰি।
হাতে খৰি পাঞ্জি লৈলা কান্ধে ছাতি ধৰি॥

লাসে লাসে চলে তাৰ ঘনে ঘনে কাস।
কিছু কিছু কৰি পাইল দুৱৰীৰ পাশ॥
ডাক দিয়া বোলে কোন আছা দ্বাৰপাল।
দ্বাৰ মেলা নৃপতিৰ আসি দেখোঁ ভাল॥
দুৱৰী বোলয় অৰে তোৰ কিবা নাম।
কিবা তোৰ জাতি কুল থাকা কোন গ্ৰাম॥
গণকে বোলয় মোৰ নাম সৰ্ব্ব জান।
জাতিত দৈবজ্ঞ মোৰ দেখা পাঞ্জি খান॥
গ্ৰামমোৰ চন্দ্ৰ পুৰ মোত পুছা যেবে।
মৰণ জীবন কহিবাক পাৰো তেবে॥
দুৱৰী বোলয় শুন কৰয় বিনাশ।
ৰাঘৱৰ কটকে ভ্ৰময় চতুঃ পাশ॥
বাহুৰিয়া যায়ো নাহি মেলিও কপাট।
ৰাজাৰ আদেশ মুহি ৰাজাৰ পৰাথ॥
গণকে বোলয় ওবা শুনা দ্বাৰপাল।
তেবেহেন গ্ৰহপুৰ্ণ কৰো সৰ্ব্বকাল॥
ৰাজাৰ বিনাশে সবে ৰাজ্যহৈবে হত।
শনৈশ্বৰে গ্ৰহ আসি লাগিব গাৱত॥
মাগিবাৰ ছলে গৈলো ৰাঘৱৰ ঠাই।
ভাল মন্দ কথা যত কহিলে বুঝাই॥

ওকদ্বাৰী বোলয় শুনিও সৰ্ব্বজান।
নাম অনুসৰি যিটো কহিও প্ৰমান ॥
বিশ্বৰূপ নাম মোৰ সৰ্ব্বলোকে জানি।
কোন কালে কিবা হৈবে চাই দিন খানি
হেন শুনি হনুমন্তে পাতিলন্ত খেৰি।
দুৱৰী আছন্ত হাতে কৰ যোৰ কৰি ॥
ফল ঘট তুলী বস্তি বঢ়াইলা আগত।
জানিলো গণক কিবা চিন্তিলা মনত ॥
যোগক ধিয়াই কহিলন্ত হনুমান।
দ্বাৰী পাইলেক যত বচন প্ৰধান ॥
কপাট মেলিয়া অভ্যন্তৰে নিলা দ্বাৰী।
জানিলা মনৰ কথা গণকে বিচাৰি ॥
দুৱৰী বোলয় কিনো ভাল সৰ্ব্বজান।
কহিলেক ভুত ভবিষ্যত বৰ্ত্তমান ॥
কহিও গণক ৰাম কটকৰ কথা।
পাছে চলি যাও লঙ্কেশ্বৰ আছে যথা ॥
শ্ৰীৰামৰ সৈন্য যত যত মহাবীৰ।
শৰ ঘাৱে জৰ্জ্জৰীত সকলো শৰীৰ ॥
লক্ষ্মণৰ শৰ ঘাৱে দেখিতে বিপুল।
তাক দেখি ৰাম চন্দ্ৰ আপুনি ব্যাকুল ॥

যিবা বীৰ হনুমন্ত বায়ুৰ তনয় ।
আজি কালি লৰিবেক নাহিকে সংশয় ॥
সুগ্ৰীব যে ভঙ্গদিয়া গৈলা নিজৰাজ ।
এক নল নীল সাধিবেক কোন কায ॥
অঙ্গদ পাইলা কোথা বালীৰ তনয় ।
নিচিন্তে থাকিও ৰাঘৱক নাহি ভয় ॥
বুঢ়া গণক মই ধীৰে ধীৰে যাওঁ ।
ৰাজাৰ দ্বাৰক আজি কালিও নপাওঁ ॥
উপাই কৰিয়া যদি লৈয়া যোৱা মোক ।
গ্ৰহপূজা কৰি ৰক্ষা কৰিবোঁহো তোক ॥
দ্বাৰী বোলয় বৰ কথাৰ পাইলো থিত ।
দৰা বান্ধি নিতে লাগে ৰাজ সন্নিহিত ॥
আশে পাশে নিশাচৰ কৰিলা উদাৰ ।
ৰাজাক নকৰি ভয় কথা কহো বৰ ॥
দুৱৰী বোলয় কোথাহন্তে আইচাৰ ।
হেন কি গৰিষ্ঠ লাগে বুঢ়া গণকৰ ॥
কেহু বোলে লঘু কেহু কেহু গুৰুতৰ ।
লৰিতে নপাৰি যেন গৰিষ্ঠ পাথৰ ॥
অন্য অন্য ক্ৰন্দন মিলাইলা জনে জনে ।
হাসে হনুমন্তে দ্বন্দ শুনি মনে মনে ॥

যেনে তেনে কৰি নগৰত নিয়া হৈলা।
হনুমন্তে ৰাজাৰ দুৱাৰে চৰি গৈলা ॥
গণাক পুছয় কথা নগৰে নগৰে।
আজি কেন বাদ্যভণ্ড কৰে নৃপবৰে ॥
বিবাহৰ ধ্বনি যেন আমি বাৰ্ত্তা পাও।
দূৰদেশে আইলোঁ কিছু মাগিবাক চাঁও ॥
পশাৰি সামাৰী বোলে নৃপতি ৰাৱণ।
বাদ্যভণ্ড বায়া গৈলা অশোকৰ বন ॥
হেন শুনি মাৰুতিৰ বিস্ময় মনত।
ৰাজাৰ দুৱাৰে গৈলা বায়ুৰ যে সুত ॥
ৰখিবো ৰাৱণ যেবে মোৰ উঠে খঙ্গ।
তোত কৰি প্ৰভুৰ হৈবেক আজ্ঞাভঙ্গ ॥
সীতাক চলিতে গৈলা জানিলো নিশ্চয়।
যেন বাহুবাস্তে আক বায়ুৰ তনয় ॥
কতক্ষণে আসে দেখোঁ মালিনী সুন্দৰী।
নানা দিব্য পুষ্প সুবৰ্ণৰ ডালা ভৰি ॥
গণকে বোলয় শুনা মালিনী সুন্দৰী।
ডালা ভৰি পুষ্প লৈয়া যাব কাৰ বাড়ী ॥
তোমাৰ সদৃশ মোৰ আছয় নাতিনী।
সেহি থান সেহি ৰূপ সেহি মধ্যাক্ষিণী ॥

মালিনী বোলয় শুনা গণক আতাই ।
পুষ্প লৈয়া যাও পাট মহাদেৱ ঠাই ॥
স্বামী আজি গৈলা তান অশোকৰ বণ ।
জানোঁ সীতাৰ কাছে চলিলা ৰাৱন ॥
হনুমন্তে বোলে মই আৰু কিবা চাওঁ ।
পুষ্পা ভ্রমৰ হুয়া অভ্যন্তৰে যাওঁ ॥
আগে ভৈলা মলিনী পাছত হনুমান ।
ভ্রমৰা স্বৰূপ ধৰি কৰিলা গমন ॥
মায়া কৰি পুষ্পৰ ডালত দিলা ভৰ ।
কাশ হন্তে ডালা লৈলা মাথাৰ উপৰ ॥
মাথাৰ উপৰ ভৰ কৰে অতিশয় ।
উলট পালট কৰি পুষ্প বিচাৰয় ॥
আজি কেনে ভৰ কৰে কুসুমৰ ডালা ।
হনুমন্তে ভৰ কৰে নজানন্ত বালা ॥
কতক্ষণে পাইলা গৈয়া কুট পাশ ঘৰ ।
মন্দোদৰী আছে সিংহাসনৰ উপৰ ॥
তেতিক্ষণে যোগাইলেক কুসুমৰ ডালা ।
গলে মাথে পিন্ধিলেক কুসুমৰ মালা ॥
হাতত ধৰিলা পাৰিজাতৰ মঞ্জৰী ।
কহিকে ভৃগিতি কৰে ৰূপে বিদ্যাধৰী ॥

হনুমন্তে বোলে কিনো ৰূপবতী বালা ॥
শৰত কালৰ যেন শশধৰ কলা ॥
মনে মনে গুণে হনু বায়ুৰ কুমৰ ।
মায়া মন্ত্ৰ কৰোঁ যেন আসে লঙ্কেশ্বৰ ॥
তেতিক্ষণে ছাড়িলেক কুসুমৰ ডালি ।
প্ৰেমৰ স্বৰূপ গুছি ভৈগেলা বিড়ালী ॥
সুবৰ্ণৰ কায়া ভৈলা দেখি সুশোভন ।
মাণিক ৰতনে জ্বলে দুগুটা নয়ন ॥
আশে পাশে ভ্ৰমে যথা আছে মন্দোদৰী ।
দেখিয়া সুন্দৰী মনে কৌতুহল কৰি ॥
সুবৰ্ণৰ বিড়ালী দেখিতে বিতোপন ।
মন্দোদৰী আদেশিলা যত দাসীগণ ॥
কোলাত নাহিকে মোৰ অবোধ ছৱাল ।
ধৰি আনি দিয়া মই পুষিবো বিড়াল ॥
পঞ্চামৃতে অন্নে পানে কৰাইবো ভোজন ।
তাহাৰ ৰূপক চাই তোষো নিজ মন ॥
পৰম হৰিষে বিড়ালক কোলে কৰি ।
পালঙ্কত শয়ন কৰাইলা মন্দোদৰী
কতক্ষণে নিদ্ৰাতে ভৈলেক অচেতন
আঁচল ফালিয়া বিচাৰয় দুই স্তন ।

মনে অভিলাষ কৰে বায়ুৰ কুমাৰ ।
শ্ৰীফল বলিয়া মন খাইতে যায় মোৰ ॥
প্ৰদীপ সমান জ্বলে মানিক গলত ।
তাৰ সম মনি আৰু নাহিকে লঙ্কাত ॥
চিঙ্গিয়া লৈলেক মনি মুখৰ ভিতৰ ।
নখে ক্ষত কৰিলেক পূৰ্ণ শশধৰ ॥
এহি কৰ্ম্ম কৰি বাজ ভৈলা হনুমান ।
অশোকৰ পস্থে যাই কৰিলা গমন ॥
কণ্ঠত পিন্ধিলা মন্দোদৰাৰ মণিক ।
গণকৰ ৰূপ জ্বলে সবাতো অধিক ॥
ৰাক্ষসৰ মায়া দেখিলেক হনুমান ।
ৰাঘব লক্ষ্মণ আৰো মন্ত্ৰীজাম্বুবান ॥
আপোনাক দেখে সেই মায়াৰ ভিতৰে ।
নল নীল দেখে আৰো অঙ্গদ কুমাৰে ॥
জানকীক দেখে আছয় শোক কৰি ।
ৰাবণ আছন্ত তথা হাতে খড়্গ ধৰি ॥
মই যদি নাসো ভেবে বায়ুৰ তনয় ।
ভক্ষিবে গোসানী সীতা নকৰি সংশয় ॥
একপাশ হুয়া চাহি আছন্ত মাৰুতি ।
ম্বাৰক কপটে মাতে বিগুটি বিগুটি ॥

কাটিয়া পেলাইল যত্ত মায়া পাত্রগণ।
রাম মায়া গোটি বান্ধিধৰিলা ৰাৱণ॥
কৰযোড় কৰি বক্ত কৰয় কাতৰ।
খণিতেক প্ৰাণ ৰক্ষা কৰ নৃপবৰ॥
জানকাত পুত্ৰো যদি ধৰয় বচন।
উহাগিয়া দিওঁ ৰক্ষা কৰিও জীবন॥
দশ মুখে হাঁসে ৰাজা শুনি হেন বাণী।
উত্তৰৰ বাট চাই থাকন্ত আপুনি।
খড়্গ লৈয়া লঙ্কেশ্বৰ কৰিয়া বিশ্ৰাম।
কোন মতে সীতাক বুজাওঁ মায়া ৰাম॥
শুনিও জানকী যেতো মোৰ আছে গুণ।
দশ আননক বন্দো মাগো প্ৰাণ দান॥
মোৰ প্ৰিয় কৰ মনে কমল নয়নী।
আজি হন্তে ভৈলা মোৰ কৌশল্যা জননী॥
মায়াৰ বচন শুনি বুদ্ধি ভৈলা হত।
অধোমুখে গুণে সীতা বিস্ময় মনত॥
মায়াৰ প্ৰভাৱ দেখিলেক বায়ু সুত।
জানো আজি পাপী মায়া কৰয় বহুত॥
ৰামৰ আদেশে যদি মই নাসো ধায়া।
কিমতে চিনিতে পাৰোঁ ৰাক্ষসৰ মায়া॥

ব্যাকুল করিয়া দুষ্ট জানকীৰ মন।
ৰাজাৰ আগত যোগ কৰে উপাসন॥
গণিয়াক লৈলা বাৰ্ত্তা কৰিয়া উলাস।
কণ্ঠত মাণিক জ্বলে সূৰ্য্যৰ প্ৰকাশ॥
গণকক দেখিয়া ৰাৱণে বোলে বাণী।
সীতা যেবে বৰে হেন চাহ দিন খানি॥
মাণিকক দেখি ৰাজা মনত বিস্ময়।
সস্তেশ্ব পৰত আন পুৰুষে ভ্ৰময়॥
হেন মণি নাহি দেখোঁ সবাতো অধিক।
তোহোৰ কণ্ঠক মন্দোদৰীৰ মাণিক॥
আছোক গণকে গণিবাৰ নাহি কাজ।
কেথা পাইলা দুৰ্ল্লভ মাণি মণিৰাজ॥
গণকে বোলয় শুনিওক লঙ্কেশ্বৰ।
হাতে পাজি ধৰি ফুৰু নগৰে নগৰ॥
ভাগ আমি আছো ঘোৰ অশোকৰ বন।
লঙ্কাত গন্ধৰ্ব্ব এক পাইলো দৰিশন॥
গন্ধৰ্ব্ব বোলয় ওৰে জান চূৰামনি।
কতিওক মনৰ কথা মোৰ চূড়ামনি॥
যদি হেন পাওঁ তোৰ বচন সঞ্জাত।
হেন ধন দিবো তোক নাহিকে লঙ্কাত॥

লঙ্কাৰ নৃপতি মোক ত্ৰিভুবনে জানি ।
মোহোৰ ঘৰণী মন্দোদৰী মহাৰাণী ॥
তাহাক হৰিয়া আক মাৰিবা কমনে ।
আয়ুপাত ভৈলা ঝাম্প দিগা হুতাশনে ॥
মোৰ দ্ৰোহি স্বৰ্গে মৰ্ত্ত্যে থাকে পাতালত ।
তাতো নাহি এড়াইবাৰ মোহোৰ হাতত ॥
কোপে কম্পমান ৰাজা প্ৰচণ্ড অগনি ।
কিকাম কৰিলা মন্দোদৰী মহাৰাণী ॥
চাহান নযাই আৰো তাহাৰেসে মুখ ।
ভিন ভৈলা যাত্ৰভঙ্গ ৰাজাৰ আদেশ ॥
ৰাৱণে বোলয় মই যাওঁ কোন পুৰ ।
যত যত মায়া আছে সব কৰা দুৰ ॥
ৰাৱণে ছাড়িলা ঘোৰ অশোক কানন ।
সেতিক্ষণে সীতাৰ খণ্ডিলা দুখ মন ॥
ৰজনী পুহাইলা পাছে ভৈলা দিবা ভাগ ।
তাত পাছে ত্ৰিজটা সীতাৰ লৈলা লাগ ॥
ত্ৰিজতা বোলয় সখি পাইলো বৰ ভয় ।
মায়া কৰিলেক মোৰ ভাই দুৰাশয় ॥
তুমি প্ৰতিব্ৰতা সীতা নাহি দেৱ লোক ।
সত্য নিদানে বিনাতে পাইবা লোক ॥

প্ৰিয় বাক্য সীতাক বোলয় নিশাচৰী ॥
ৰাৱণ মিলিল যথা আছে মন্দোদৰী ॥
আগ নহে মন্দোদৰী ভয়ে নৃপতিক ।
কুচে নখ ঘাস্থ আছে চন্দ্ৰত অধিক ॥
আগ নহে মন্দোদৰী কৰিলা প্ৰণাম ।
আসন বঢ়াই দিলা নকৰি বিশ্ৰাম ॥
কোপে কম্পমান নৰহয় সিংহাসনে ।
কোথা মন্দোদৰী বুলি ডাকয় সঘনে ॥
কোথা গৈলা মোৰে ছাৰি তোৰ নিজ ৰাজ্য ।
কেন হেন পাপিষ্ঠী কৰিলি মন্দ কাজ ॥
আঞ্চল মেলিয়া চাহিলেক পয়োধৰ ।
কুচে নখ ঘাৱ বৰ চন্দ্ৰৰ আকাৰ ॥
গণকৰ বচন ঘটিল সব খানি ।
গণকক ধন দিয়া দিলেক মেলানি ॥
চাৰি গৈল গণক সীতা সন্নিধান ।
বানৰৰ ৰূপ ধৰিলেক হনুমান ॥
মাৱ বুলি প্ৰণাম কৰিলা বায়ু সুত ।
সীতা বোলে কহা বাপু ৰামৰ প্ৰস্তুত ॥
ৰাঘৱ কি ভালে আছে দেৱৰ লক্ষ্মণ ।
ভালে কি আছয় জাম্বৱন্ত পাত্ৰগণ ॥

হনুমন্তে বোলে মাৰ সবে আছে ভাল ।
সীতা বোলে মোহোক বেঢ়িলা মায়াজাল ॥
কথাৰ বৃত্তান্ত যত কহিলা আদৰি ।
যেন মতে ৰাৱণে হৰিলা মায়া কৰি ॥
হনুমন্তে বোলে শুনা জগতৰ মাৰ ।
মইসে ধৰিলো দাৰ গণকৰ ভাৰ ॥
ৰাৱণক ভাণ্ডুৰাইলো মই মায়া বলে ।
নিচিন্তে থাকিও মাৰ মহা কৌতুহলে ॥
মই গৈলে সাজি ৰামে আসিবে এখনে ।
হুইবা উদ্ধাৰ ৰাষ্ট্ৰ নকৰিবা মনে ॥
প্ৰণামিলা সীতাৰ চৰণে হনুমান ।
অশোকৰ হন্তে চলি গৈলা বিদ্যমান ॥
ঝাম্পা দিয়া সিংহদ্বাৰে ভৈলা উপস্থিত ।
মাকতিক দেখি সবে চমকিলা চিত্ত ॥
কণ্ঠে পিন্ধি আছে মন্দোদৰীৰ মাণিক ।
চাহন নযাই যেন চন্দ্ৰতো অধিক ॥
শুনৰে দুৰাচাৰি লোক বোলে হনুমান ।
মায়া কৰি গৈলো মন্দোদৰী সে স্থান ॥
কহিবি ৰাজাত তোৰ এহি কথা সাৰ ।
ৰামৰ পাশক যাওঁ মেলিও দুৱাৰ ॥

আকৃতিক দেখি কম্পমান নিশাচৰ ।
দিলো দ্বাৰ মেলি বাপ প্ৰাণৰক্ষা কৰ ॥
মেলিল কপাট চলি গৈলা বায়ুৰ সুত ।
ৰাম সেনা বোলে কিনো ভৈল অদভুত ॥
ৰাঘৱক আদি কৰি সবে ভৈলা ভয় ।
দক্ষিণ দিশত কেনে আদিত্য উদয় ॥
বিভীষণে বোলে আন নুহি উপাৰিক ।
হনুমন্তে আসে কণ্ঠে পিন্ধিয়া মানিক ॥
নজানোঁ কোন গুণে পাইলেক ইহাক ।
ৰাণী মন্দোদৰীয়ে হৰিষে পিন্ধে আক ॥
এহিমতে হনুমানে বায়ুৰ নন্দন ।
ৰামৰ পাশত গৈয়া ভৈলা উপসন ॥
নমিলা ৰামৰ দুই চৰণ কমল ।
আগতে থৈলেক মণি মাণিক উজ্জল ॥
ৰাঘৱে বোলন্ত কেনে বাপু ভণ্ডবাৰে ।
এবে কেনে জিমভৈলা মৃত্যুৰ স্বভাৱে ॥
হনুমন্তে বোলে প্ৰভু শুনিও বচন ।
মই যদি নজাও আজি মিলয় মৰণ ॥
সাক্ষাতে ৰাবৰ যেন সৃজিলা তোমাক ।
পাত্ৰ মন্ত্ৰী সৃজিলেক নিচিনি কাহাক ॥

বাদ্য ভাণ্ড বায়াগৈলা অশোকৰ বন ।
বলে জিনি লওঁ বুলি ৰাঘৱ লক্ষ্মণ ॥
গোটে গোটে পাত্ৰক কাটিলা খড়্গ ধৰি ।
পাছে ৰাম মায়া গোটে বোলে তেন কৰি ॥
মোহোক কাটিলে ৰাজা পাইবি কোন ফল ।
সীতাক উছৰ্গি দিওঁ আনা তিল জল ॥
হেন মায়া ৰাক্ষসৰ মোৰ বিদ্য মানে ।
মই মায়া কৰিলোঁ তোমাৰ বৰদানে ॥
প্ৰথমে ধৰিলো মই গণকৰ বেশ ।
মাগি মাগি ভ্ৰমি ফুৰোঁ নগৰে অশেষ ॥
শুনিলোঁ ৰাবণ গৈলা অশোকৰ বণ ।
জানো মন্দ কৰ্ম্ম কৰে পাপিষ্ঠ ৰাবণ ॥
তাত পাছে মায়া কৰি ভৈলোঁ মধুকৰ ।
পুষ্পৰ ভ্ৰমৰ হুয়া গৈলোঁ অভ্যন্তৰ ।
মন্দোদৰী বসি আছে বিচিত্ৰ আসনে ॥
কাঞ্চন বিড়াল মই ভৈলোঁ তেতিক্ষণে ।
দেখি মন্দোদৰী মোক হৰষিত মনে॥
বিড়াল ধৰিয়া মোক দিও দাসী গণে ।
কোলাত নাহিকে মোৰ অবোধ ছৱাল ॥
ধৰি আনি দিয়া মই পুষিবোঁ বিড়াল ॥

সুগন্ধ চন্দনে মোক কৰাইলেক স্নান।
পঞ্চামৃত ভোজন কৰাইলা ৰঙ্গ মন॥
ৰঙ্গ ৰূপ চাহি মোক আছে কত ক্ষণ।
অন্যো অন্যে মুখ চাহি হাসে দাসী গণ॥
কোলে কৰি নাৰী মোক কৰিলা শয়ন।
কতক্ষণে নিদ্ৰা গৈয়া ভৈলা অচেতন॥
প্ৰথমে মাণিক গৈয়া ভাঙ্গিলোঁ কাঞ্চুলী।
দুই কুচে নখ ঘাৱ তাত দিলো তুলি॥
সেহি মণি ধৰি গৈলোঁ অশোকৰ বন।
ৰাৱণৰ আগে গৈয়া ভৈলোঁ উপসন॥
লঙ্কেশ্বৰে কথা মানে পুছিলেক সাৰ।
তাহাক কৰিলোঁ শাস্ত্ৰ কৰিয়া বিচাৰ॥
তোমাৰ কাৰণে বোপা কৈলো গুৰুতৰ।
মিছাত কলঙ্ক দিলো সতীৰ উপৰ॥
হেনশুনি নথাকিলা ৰাজা অশোকত।
মোক জব্দ কৰি শীঘ্ৰে পশিলা লঙ্কাত॥
সঙ্গাত দেখিয়া মোক দিলেক মেলানি।
সমৰক অবযোগ কৰি মনে জানি॥
ৰাজা যে নকৰে মন্দোদৰীক বিচাৰ।
তাৰে সৈন্যে মোহোৰ ভাঙ্গোক দুৱাৰ॥

প্ৰশংশিলা ৰামে ধন্য বায়ুৰ নন্দন ॥
ৰাবণে কি বোলে মন্দোদৰীক বচন ।
ৰাৱণে বোলয় শুনিওক মন্দোদৰী ।
চিন্তিলাহা হিত মোক দয়ায়ে নকৰি ॥
মুখক দেখিলি মোৰ নেদেখিলি কিক ।
গন্ধৰ্ব্ব বিড়াল ধৰি আনি দিয়া মোক ॥
কেন বা গন্ধৰ্ব্ব সিটো ৰূপ কেন থান ।
কাহাক লঙ্ঘিয়া তোৰ সৰাইলে কাঞ্চন ॥
কেন হেন পাপিষ্ঠ তোহোৰ হেন মত ।
নিজ স্বামী এড়ি পৰপুৰুষত ৰত ॥
দেবতা অধিক কৰি সেৱকৰা মোক ।
সেৱা মিছা ভৈলে দিলি বিহৰ শোক ॥
হেনয় শোকক দিলি নাহি গুণ তোৰ ।
পৰ সঙ্গে বসতিৰ মতি ভৈল তোৰ ॥
মুখত অমৃত তোৰ হৃদয়ে গৰল ।
তোৰ পতিব্ৰতা গুণ সকলে বিফল ॥
চন্দন তৰুত যেন সৰ্পৰ নিবাস ।
জানিলোহু চণ্ডালনী তোৰ হেন সাস ॥
তই মই আলিঙ্গতে থাকো যেতিক্ষণ ।
নিদ্ৰা পৰি গৈলোঁ মই ভৈলোঁ অচেতন ॥

সেহিবেলা নাকাটিলা হাতে খড়্গ ধৰি।
তাহাতে অধিক দুখ দিলি মন্দোদৰী ॥
তোৰ গন্ধৰ্ব্বৰ শুনি সুৰতি শৃঙ্গাৰ।
প্ৰাণ নৰহয় মোৰ হৃদয় বিদাৰ ॥
মোক নচাহিলি নচাহিলি লঙ্কাপুৰি।
কিকৰিবো ঘৰ যাওঁ দূৰ দেশান্তৰি ॥
গন্ধৰ্ব্বক লৈয়া ৰাজ্য ভুঞ্জা মন্দোদৰী।
আজিহন্তে মাথা খৰি হৈবো দেশান্তৰী ॥
মোহোৰ সন্তাপে তাৰ তাপ বাঢ়ে মনে।
ৰাৱণ নৃপতি জীৱে এহি অপমানে ॥
কি মোৰ নাহিকে ঘৰে ধনৰ কাতৰ।
কি কাৰণে হৰিলি গন্ধৰ্ব্ব বিদ্যাধৰ ॥
কিবা তই মোহোত নকহ সুভাগিনী।
কেনেনো মাথাত কোবাদিলি অভাগিনি ॥
পৰম আনন্দে সুখ ভুঞ্জিলি বিপুল।
ঔষধ আনিয়া খাইলি কৰ্পুৰ তাম্বুল ॥
উকুত বসায়া ৰঙ্গ কৰাইলো বিস্তৰ।
কাঞ্চুলীক মেলিয়া বিচাৰে পয়োধৰ ॥
মোৰ নাৰী গনে হেন কৰে অভিলাষ।
আজি হন্তে ভৈলা মোৰ ৰাজ্যত নৈৰাশ ॥

কামিনীৰ চিত্তক লঙ্ঘিব কোন জনে।
যাক ভাল নপাইলা নৃপতি ৰাৱণে॥
আজি সুখে থাকয় যেহেন ৰঙ্গ কৰি।
শৰাবত দেৱতাক এক পণ কৰি।
সেহিনিজ পাত যদি যাই কোন ঠাই॥
তত্ত্ব কৰি ৰঙ্গ পৰ পুৰুষক পাই।
ৰাৱণে গৰ্জ্জয় মন্দোদৰী আছে শুনি॥
অধোমুখে সতী যেন মনে আছে গুণি।
কণ্ঠত মানিক নাহি দুই কুছে থাৰ।
দেখি চিনি পাই ৰাজা হৈল ক্রোদ্ধ ভাৱ॥
নমিলেক মন্দোদৰী স্বামীৰ চৰণে।
হৃদয়ে চিন্তিলা ৰক্ষা কৰা নাৰায়ণে॥
কাক্ কোনে ৰক্ষা কৰে আপুনিসে ৰাখি।
আমিভাল মন্দ চন্দ্র সূৰ্য্য হৈবা সাক্ষী॥
ঘৰে আসি আছে চোৰ দিৱস ৰজনী।
সবাহনে সাক্ষী আছে অচলা ধৰণী॥
মন এক আছে সাক্ষী ভুঞ্জাইবেক ফল।
পাপ পুন্য ভুঞ্জাইবেক জানিয়া সকল॥
মাণিকৰ কথা কহোঁ শুনিও নৃপবৰ।
সুবৰ্ণ বিড়লী গৈলা মোৰ অভ্যন্তৰ॥

তাক দেখি মোৰ কৌতুহল ভৈলা মনে।
ধৰিয়া কোলাত আনি দিলা দাসীগণে ॥
সুগন্ধ চন্দনে তাক কৰাইলন্ত স্নান।
পঞ্চামৃতে তাহাক খুৱাইল অন্ন পান ॥
নিদ্ৰায়ে মোহিত মোৰ নিদ্ৰা ভৈল কাল।
মুখত মাণিক লৈয়া পলাইল বিড়াল ॥
বাৱণে বোলয় নকৰিবি আল জাল।
আন দোষ কৰি পাছে দেখাস বিড়াল ॥
মোক ভাণ্ডিবাক লাগি পাতিলি উপাই।
হেন কিবা দেখা বিড়ালেও মণি খাই ॥
মন্দোদৰী বোলে ৰাজা নুবুলিবা পাপ।
পৰৰ পুৰুষ মোৰ জন্ম দাতা বাপ ॥
যিবেলা আছিলো মই এভব তৰুণী।
সিবেলা কি ৰাজা তুমি কিবা আছা শুনি ॥
পুত্ৰ নাস্তি ভৈলা মোৰ আত নাহি ভয়।
মই বুঢ়া ভৈলো কোন সন্তানে আছয় ॥
জ্ঞান নাহি যিবেলাত শোড়শ বছৰ।
সেহি বেলা মোহোক লভিলা পাঞ্চশৰ ॥
পাপ পূণ্য আছে নেজানিলো পূৰ্ব্বাপৰ।
এবে পৰপুৰুষ আসিব মোৰ ঘৰ ॥

মন্দোদৰী বোলে যেবে মই হও সতী।
মোৰ আজ্ঞা ভঙ্গ নকৰিবা বসুমতী॥
মাৰ বসুমতী তুমি চালিওক গাৱ।
মইযেন সতী তাক দেখোক প্ৰভাৱ॥
লড়িলেক ভুমিখান দল দপ কৰি।
সতীৰ সঞ্জাত লোৱা বোলে মন্দোদৰী॥
এক তিলেকতে ভুমি লগাইলা সঞ্জাত।
ত্ৰিবিকাল শাস্ত্ৰ আনি দৰশ আমাত॥
মন্দোদৰী বোলে যে মই হও সতী।
মোৰ বোলে সূৰ্য্য তুমি নকৰিবা গতি॥
খনিক বিশ্ৰাম কৰিওক দিবাকৰ।
মোৰ স্বামী দেখাওক সতীৰ উত্তৰ॥
সতীৰ বচনে সূৰ্য্য আছিলেক থাহি।
পুনু ডাকিলেক ৰথ খানকেক বহি॥
কোনেবা কৰিল্য তুতি ৰাহিলা এমত।
আগে জানো মন্দোদৰী সূৰ্য্যত ভকত॥
মন্দোদৰী বোলে যেবে মই হওঁ সতী।
মোৰ বোলে তুমি বৃষ্টি কৰা সুৰপতি॥
হেন বাণী সতীৰ শুনলা পুৰন্দৰ।
কৰিলেক ইন্দ্ৰে বৃষ্টি লঙ্কাৰ উপৰ॥

হেনয় প্ৰকাৰে যদি নহৈল সম্প্ৰাত ।
তথাপিতো ৰাৱণৰ স্বস্থ নাহি গাত ॥
মন্দোদৰী দেব নাৰী আৰো দেবগণ ॥
বিনয় কৰিয়া বোলে বিনয় বচন ॥
মনত বিস্ময় কৰি আছে লঙ্কেশ্বৰ ।
সিংহদ্বাৰ হন্তে আইলা এক নিশাচৰ ॥
প্ৰণাম কৰিয়া বোলে শুনা নৰপতি ।
লঙ্কাহন্তে আইলা বীৰ বায়ুৰ সন্তুতি ॥
সেহি বীৰ গোটা মন্দোদৰীবসে স্থান ।
চুৰি কৰি নিলা মণি মানিক প্ৰধান ॥
ৰাৱণে উঠিয়া বোলে এহি কথা সাৰ ।
আৰে জানো হনুমন্ত মায়াৰ সাগৰ ॥
অভ্যন্তৰে পৈল মোৰ বিড়াল ৰূপধৰি ।
তাক চিনিবাক নপাৰিলা মন্দোদৰী ॥
মন্দোদৰী বোলে মোক দিলা বিৰকতি ।
গণকৰ বেশে মোক ভুলালা মাৰুতি ॥
পুত্ৰ নাতি গৈয়া হেন নকৰিবোঁ ৰঙ্গ ।
কোনেনো পুৰুষ আছে কৰে শান্তি ভঙ্গ ।
মনে গুণ শঙ্কিত নাহিকে তোৰ মনে ।
মোকহনুমন্তে চাৰে বায়ুৰ নন্দনে ॥

চন্দ্ৰ সূৰ্য্য দেখিবাৰ যাহাৰ অভিলাষ ।
মায়ায়ে বিড়াল পশু তাঁৰ ছাপে পাশ ॥
মন্দোদৰী ৰাৱণক বুঝাইতে নপাৰি ।
এতহন্তে সিংহ দ্বাৰে প্ৰবেশিলা দ্বাৰী ॥
প্ৰণাম কৰিয়া বোলে শুনিও লঙ্কেশ্বৰ ।
ৰামৰ কটকে বেড়িলেক চতু দ্বাৰ ॥
নেদেখিয়া পৃথিৱী আসয় একে চাপে ।
কিমতে সহিবা একে ৰামৰ প্ৰতাপে
হেন শুনি ৰাজাৰ শঙ্কিত ভৈলা মন ।
সমৰক আদেশিলা যত বীৰ গণ ॥
ৰামৰ চৰিত্ৰ শুনিয়োক নৰ নাৰী ।
পাতেক ছাৰোক ডাকি বোলা হৰি হৰি

—০—

সমাপ্ত